

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: For Fiscalen

Citation: Drachmann, Holger: "For Fiscalen", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 459. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid57929/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

For Fiscalen.

Nu blev der et Røre blandt alle Parykkerne,
 Blandt samtlige smaa Misundelser;
 Den hinkende Klæffer kastede Krykkerne,
 Den havde nu fundet „Begrundelser“ :
 En Pebling har sprunget os alle forbi;
 Hvad kan han? en Smule Fribyggeri,
 Som gælder ej mer i Etaten;
 Nu springer han alle Hensyn til Staten
 Og til Majestæten over;
 Man tænke: den Tyveaars-Hvaip han vover
 At tage det op med sin Overmand,
 Uden endda at være i Stand
 At slæbe ham hjem som Prise;
 Og for sin Frækhed til Gavns at vise,
 Saa drikker han Fjenden til paa Pokalen, —

Nej, nu skal han Kronedød for Fiscalen!

Og de, som har Kongens Øre,
 De tuder saa længe deri,
 Til Kongen lader sig røre
 Og skriver: Beordre vi
 Vor Kapitajn-Lieutenant Wessel paa Stand
 At rappelleres fra Norriges Land
 Og svare for Retten med samt sin Fregat,
 Hvorlunde han udi den hafte Combat
 Har holdt sig til Sø-Artiklernes Bud;
 Og dermed sker Vores Villie,
 Befalende Eder Gud!

Saa skrev de og skrev og støvned ham ned,
 Og Wessel gav Møde. Da blev der en Glæde
 Blandt alle hans Fjender — og de vare mange —
 Men Vennerne var jo lidt bange.
 De gav ham det Raad: Far sagtelig frem!
 Wessel han slog med Haanden ad dem;
 Hans Ansigt tog paa at lyse:
 De skulde kuns liden ham kyse!
 Og Wessel gik frem med sin Skibs-Journal:
 Kom an, Hr. Fiscal;
 Nu leger vi Tamper brænder,
 Men se til, hvor Legen ender!

Saa skrev de og skrev og protokollered
 Og krydsforhørte og Svaret notered,
 Vidner blev førte,
 Ed deponeret,
 Udsagn blev hørte,
 Intet mankered,
 Og Akterne voksed til Vognmandslæs, —
 Da var Peder Wessel først ret i sit Es.

Han syntes, han stod om Bord i sit Skib
 Og havde Kanoner og Sejl at røgere,
 Han syntes han var i Beknib
 Og skulde sig flinkt retirere:
 For Sejl og Kanoner han mødte kun Penne,
 De Herrer de sad dér med Alvorsmine —
 Da brugte han sig behænde
 Og fired paa Varpets Line;
 Og alt som han fired, et Slag han slog,
 Og sejrende ud af Actionen sig drog;
 Og Sø-Fiscalen blev rød i Kammen
 Og stænked en Klat i sin store Bog,
 Og Herrerne stak udi Retten
 Hviskende Ho'derne sammen.

Men Sø-Fiscalen sit Indlæg gjorde:
 Hvorledes dog Monsr. Wessel turde
 Saalunde skalte med Kongens Gods,
 Og eksponere sit Skib mod Fjenden,
 Og ikke ta'e Fordel af Vinden
 Og retirere betids sig bort?

Item saa var det Etaten en Tort
 At høre bestandig den samme Bravade
 Om alt det Mod, som saa lidet nytted;
 Og havde ham end Majestæten beskyttet,
 Saa var den uværdige Gasconade,
 Den med at drikke til Pægls med sin Fjende,
 For grov til at kunne kvitteres; —
 Man burde ej længer fare gelinde:
 Og bør Monsr. Wessel derfor mulcteres,
 Og videre, til han vil lære
 Lidt mere forsigtig at være,

I Følge et Hundred og to og firs
I Loven at degraderes! —

Da tog Peder Wessel til Pennen og skrev
De Herrer i Ober-Krigs-Retten
Et saalunde lydende Brev:

Jeg sender Fiscalen min Hilsen og samtlige Herrer,
Høje og velbaarne Mænd; — min Dorn staar for Stund.
Skælm giver mer end han har, jeg er kuns en simpel
Søgut, jeg fører det Sprog, som mig Nidkærhed lægger i Mund.

Ringe jeg skulde kun føle mig selv mod Fiscalen, om ikke
Netop hans Visdom var klejn — at sige til Vands;
Tog jeg Bestik efter *ham*, ja saa burde jeg sikkert
Sættes i Mulct, men det gaar nu forskelligt til Søs og til Lands.

Iter jeg er; ja maaske: men naar Æren man slaar for og Flaget,
Saa maa man passe sit Snit; thi Æren er rap.
Kom jeg Fiscalen paa Siden — og han var min Fjende —
Maalte jeg først ej hans Klyds, men tog straks i Fyren et Nap.

Stoges han da som en Karl, og jeg kunde ham ej kujonere,
Hvorfor da ej salutere og drikke hans Skaal?
Ja hvis en *saadan* han var, og han bravt havde fægtet,
Gjorde han ej for et Glas eller to vel det emsige Skraal.

Sømand jeg er og Soldat: jeg skriver mod Godtfolk ej Acter;
Skulde jeg skrive mod nogen, det blev vel mod ham,
Som, naar en Snav eller Hukkert, endsige Fregatskib,
Er ham af Kongen betroet, gør det betroede Skam.

Item hvad angaar den Skade, jeg nys i Attaqven har faaet,
Da staar jeg ved, at Kanonen hun haver sin Vægt,
Samt er et sligt Instrument, som saa temmelig lader .
Se, hvor det træffer en Mast eller Mand, sin alvorlig' Effect.

Sluttelig holder jeg for, at hvad Hr. Fiscalen beanger,
Burde vedbørlig han næses for slig Occasion,
At ej en brav Officer for Fremtiden udi det mindste
Frygter for Bogstaven mer end for baade Skib og Person! —